

Kelias – ne karo laukas

Esu kaip ta „varlė keliauninkė“ iš liaudies pasakos. Negaliu ramiai sėdėti kambaryje. Kai tik turiu laisvo laiko, arba pėsčiomis žingsniuojau Masčio pakrantėmis, arba minu dviratį. O savaitgaliais, per atostogas, jei tik gražus oras, visa šeima sėdame į automobilį ir į kelią... Bet šiemet viena kelionė man buvo ypatinga. Susiruošėme į pajūrį. Iš Telšių mus išlydėjo linksmi mirktelejusi žalia šviesoforo akis. Patogiai įsitaisiusi galinėje automobilio sėdynėje stebėjau kelią, važiuojančias mašinas. Bet greitai monotoniškai burzgiantis motoras mane nunešė į sapnų karalystę...

Keistuose rūmuose be langų, be stogo mane pasitinka karalaitis Kelias. Ištiesia ranką ir mandagiai sako:

- Sveika gyva, mergele, džiaugiuosi tave matydamas savo beribėse valdose. Mielai jas tau parodyčiau. Bet turiu likti nuolatinėje savo vietoje, tad tavimi pasirūpins mano artimieji, geriausi draugai, tarnai ir tarnaitės.

Nespėju nė apsižvalgyti, už rankos mane paima vyresnioji Kelio sesuo Sankryža.

- Aš visada esu ten, kur mano nenuoramos broliai susikerta. Mat, vyresnysis ir jaunėlis amžinai tarpusavyje aiškinasi, kas viršesnis. Visada turiu daug darbo: stebiu važiuojančius automobilius, einančius žmones, perspėju juos, kad būtų atidūs. Todėl aš šalia visada turiu gerų pagalbininkų - Kelio Ženklių. Jeigu ne jie, man būtų labai sunku sutaikyti brolius. Juk kai jie pykstasi, ir Kelio gyventojams sunku susigaudyti, kas teisybės, kuriam reikia pritarti.

Už kitos rankos mane timplteli jaunesnioji Kelio sesė gražuolė Žiedinė Sankryža ir giriasi:

- O aš nesinervinu kaip mano vyresnioji sesuo (ką padarysi, amžius, mat, ne tas). Aš taip šiuolaikiškai pasipuošusi, kad mane iš tolo visi pastebi. Todėl ramiai stebiu riedančius automobilius, kurie ir labai skubėdami sulėtina greitį. Net vos krutančios sunkiasvorės mašinos, pakerėtos mano grožio, saugiai išvažiuoja pasirinkta kryptimi. Mano valdose nėra kam ginčytis. Be to, esu rami, nes žinau, kad toliau Kelio svečius pasitinka ir lydi jo ištikimi pagalbininkai - Nurodomieji Ženkliai.

- Taip, taip, mes ir tave galime apsaugoti, mūsų daug! – išgirstu balsus ir aplink mane susirenka būrys mėlynai – baltai apsirengusių Ženklių.

- Aš - Gyvenamoji zona, panaši į gražų piešinį. Tačiau neapsirikite, nuolat esu įsitempusi. Anądien iš daugiabučio namo kiemo išriedėjo kamuolys, o paskui jį išbėgo berniukas ir ... nesidairydamas puolė į gatvę. Net paširpau nuo žviegiančių stabdžių garso, susigūžiau, primerkiau akis... Bet, laimei, juodos spalvos automobilis spėjo sustoti visai šalia vaiko. Atsidusau... Vadinasi, ne veltui čia stoviu.

Už kelių žingsnių net susiėmusi už galvos rypavo Pėsčiųjų Perėja:

- Toks ryškus mano apdaras. Baltą sijonėlį padabinau juodo žmogeliuko siluetu. Bet vis tiek kaip dažnai manęs nemato nei pėstieji, nei važiuotieji Kelio svečiai. Eina per gatvę ten, kur jiems patinka. Lokia didžiuliu greičiu. Rizikuoja savo ir kitų gyvybėmis! Užmiršę, kad jo didenybė Kelias griežtai tvarkosi savo karalystėje. Net jis pats pasipuošęs zebro linijomis kviečia – eikite čia, jums čia saugu.

Klausausi įdėmiai jų skundų ir net nepastebiu, kad aplink mane susirenka visas būrys mėlynų Kelio pagalbininkų su keistomis baltomis rankomis: vienos tiesios, kitos pasuktos į šonus, vienos aukštyn rodo, kitos žemyn. Net akyse pasidaro mėlyna. Užsimerkiu, o jie pradeda šnibždėti, kad manęs nepaliks likimo valia, kad apžiūrėjusi Kelio valdas galėsiu saugiai sugrįžti namo.

Staiga išgirstu įsakmų balsą:

-Nedejuokite. Kas iš to, kad jūs pasipuošę. Esate per daug nuolaidūs ir neprincipingi. Jeigu į Kelio karalystę atvykę svečiai nesilaiko tam tikrų taisyklių, juos reikia griežtai sudrausti. Štai mane dažniausiai visi pastebi ir klauso, nes ant raudono apsiausto ryškiai šviečia keturios raidės.

Net nejauku pasidarė. Niekas dar taip piktai nekalbėjo. Gal reikia grįžti atgal, kol nevēlu? Žengiu žingsnį ir štai prieš akis pasipūtęs, aštuoniakampis Ženklas STOP. Visas paraudonavęs (įtariu iš pykčio). Pamėgink tokio galiūno neklausyti... Tačiau šis piktas dėdė maloniai ištiesia man savo ranką ir pasiūlo susipažinti su jo draugais. Apstoja mane ratu daugybė raudonai pasipuošusių Ženklų. Ant jų apsiaustų įvairiausi piešiniai: mašinos, traktoriai, dviratis, net arklys, skaičiai, rodyklės... Kiek daug draudimų!.. Reikia būti atidesnei.

Netikėtai iš to viso būrio draudžiamųjų Kelio tarnų išlenda vienas su balta akimi ir pareiškia:

- Aš draudžiu eismą.
- O aš draudžiu įvažiuoti, - atrėžia raudonu apsiaustu su balta juosta pasipuošęs draudėjas.
- Tik jau, meldžiamasis, nesigirk savo galiomis. Ar jau užmiršai, kaip tave pravardžiuoja? – nepasiduoda baltaakis.

Neiškenčiau ir aš neįkišusi savo trigrašio:

- Gerbiamasis, o kodėl žmonės tave pavadino plyta?
- Iš tikrųjų, kodėl tavęs nevadina tikruoju vardu? – susidomėjo kiti Ženkilai.
- Hmm... – pasikasė galvą „plyta“. –Niekada apie tai nepagalvojau. Reikės paklausti karalaičio Kelio.

Draudžiamųjų Ženklų ginčas nutilo, o prabilo visą laiką nuošalyje laikęsis keistas Ženklas su dideliu juodu tašku.

- Klausykite visi. Aš su savo pagalbininkais vis bandau įspėti Kelio svečius, kad būtų atsargūs. Be reikalo jūs čia ginčijatės ir nesuprantate, kad Kelio karalystėje vyksta tikras karas. Anądien pro tave, broliuk Ribotas Greiti, praskriejo žvilgantis BMW. Mačiau, kaip stengeisi, mojavai savo raudona skraiste, bet jis tik dar labiau padidino greitį. Nematė ir manęs, įspėjančio apie tykančius pavojus kelyje. Prisivijo sunkiasvorį vilkiką, lenkė jį, nes norėjo būti greitesnis, ir atsitrenkė į priešpriešiais atvažiuojantį miškovežį. Cypiantys mašinų stabdžiai, smūgis ir... žvilgantis BMW virto metalo krūva, didžiosios mašinos užtvėrė eismą. Atvažiavę ugniagesiai iš sulamdytų mašinų ištraukė trijų vairuotojų kūnus... Tik akimirka... ir kelias atrodė kaip karo laukas... – susijaudinęs kalbėjo ženklas Daug Eismo Įvykių.

- Koks siaubas! Koks neatsakingumas! – nuvilnijo kitų Kelio karalystės tarnų balsai.

Stoviu ir aš lyg suakmenėjusi. Galvoje sukasi mintis: „Negi tokia graži Kelio karalystė tik per akimirką gali pavirsti lyg ką tik praūžusio karo lauku?..“

Mano liūdnas mintis nutraukia vėl šalia atsiradęs karalaitis Kelias ir pasidomi:

- Na, kaip, mergele? Kaip jauteisi mano karalystėje? Ar pamatei ir sužinojai ko nors naujo bei įdomaus?

Norėjau padėkoti karalaičiui ir jo draugams už nuostabią pažintį su karalyste. Bet... pabudau. Gaila, nuo greitosios pagalbos mašinos signalo... Mūsų automobilis sustojo šalikelėje. Greitoji praskriejo tarsi vėjas... kažkam skubėdama į pagalbą. Negi ir vėl aukos kelyje? Bet juk kelias – tai ne karo laukas!..

Smagiai prasidėjusi kelionė baigėsi laimingai. Mus pasitiko vėl linksmai mirksinti žalia šviesoforo akis. Bet „kelionė“ po karalaičio Kelio karalystę privertė susimąstyti, kad kiekvienas turime rūpintis ir savo, ir kitų saugumu. Juk keliai – mūsų gyvenimo dalis. Juose nėra vietos pykčiui, kvailam pasipuikavimui ir... skausmui.

Agnė Radžiūtė
8a klasės mokinė
Telšių „Krantas“ pagrindinė mokykla